

AMBER

ZNAK CHAOSU

ROGER ZELAZNY

◆◆
KNIHA 8
◆◆

TATRAN

AMBER

KRONIKY AMBERU

ROGER ZELAZNY

TATRAN

Z anglického originálu Roger Zelazny: The Great Book of Amber
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Avon Books, Inc., New York, USA 1999,
preložili Linda Magáthová, Lucia Halová a Martina Petáková.
Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2018 ako 5177. publikácia.

Vydanie I.

Prebal a väzbu navrhol Peter Zentko.
Zodpovedná redaktorka Katarína Jusková
Jazyková redaktorka Daniela Šinková
Technická redaktorka Jozefína Novotná
Sadzba RS servis, Bratislava
Vytlačili Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Compilation copyright © 1999 by Avon Books, Inc.
Sign of Chaos copyright © 1987 by Amber Corporation
Translation © Linda Magáthová, Lucia Halová a Martina Petáková 2018
Illustrations © Vladimír Križan 2018
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2018

KNIHA ÔSMA

**Znak
Chaosu**

1

Cítil som sa akýsi nesvoj, hoci som nevedel prečo. Popíjať s Bielym Králikom, nízkym chlapíkom, ktorý mi pripomínal Bertranda Russella, Mačkou Šklábkou a starým priateľom Lukom Raynardom, ktorý práve spieval írské balady, sa mi nezdalo také nezvyčajné, hoci zvláštna namaľovaná krajina za jeho chrbtom sa menila na skutočnú. Pravda, veľký modrý Húseničiak fajčiaci vodnú fajku na vrchole obrovitánskej muchotrávky na mňa urobil dojem, lebo viem, aké ťažké je udržať oheň vo vodnej fajke. Ale nebolo to preto. Bol to družný výjav a Luke bol známy tým, že občas vie dať dokopy čudesnú spoločnosť. Prečo by som sa teda mal cítiť nesvoj?

Pivo bolo dobré a jedlo dokonca zadarmo. Démoni mučiaci červeno-vlasú ženu pripútanú ku kolu žiarili tak, až pohľad na nich bolel. Teraz už bolo po všetkom, ale celá tá scéna bola dovtedy nádherná. Všetko bolo nádherné. Keď Luke spieval o Galwayskom zálive, bolo to také oslnivé a krásne, že by som sa doň najradšej ponoril a rozplynul sa. A smutné.

Čo mali znamenať tie pocity...? Áno. Smiešne, ale keď Luke spieval smutnú pieseň, zaplavila ma melanchólia. Keď spieval veselú, skvele som sa bavil. Akoby bolo vo vzduchu neskutočné množstvo empatie. Nevadí, hovoril som si. Tá svetelná šou bola znamenitá...

Popíjal som svoj drink a sledoval Hupky-Dupkyho, ako sa kníše na druhom konci baru. Chvíľu som sa snažil rozpamätať, kedy som vošiel dnu, ale nie a nie na to prísť. Nakoniec mi to dôjde. Dobrý večierok...

Díval som sa a počúval, ochutnával a cítil, a všetko bolo úžasné. Všetko, čomu som venoval pozornosť, ma fascinovalo. Nechcel som sa náhodou niečo spýtať Luka? Zdalo sa mi, že áno, ale bol zaujatý spevom a mne to teraz aj tak neschádzalo na um.

Čo som robil predtým, ako som sem prišiel? Spomínať si akoby ani nestálo za námahu. Určite nie tu a teraz, keď bolo všetko také zaujímavé.

Ale zdalo sa mi, že by to mohlo byť dôležité. Azda preto som cítil ten nepokoj? Šlo vari o niečo, čo som nedokončil a k čomu som sa mal vrátiť?

Otočil som sa, že sa spýtam Mačky Šklabky, ale tá sa práve znovu strácala a očividne sa stále náramne zabávala. To by som mohol aj ja. Teda, vypariť sa a presunúť inam. Prišiel som sem azda takto? A mohol by som takto aj odísť? Možné to bolo. Odložil som pohár, pretrel si oči a počúchal sluchy. Všetko mi plávalo v hlave.

Náhle som som si spomenul na svoj vlastný obraz. Na obrovskej karte, na Tromfe. Áno. Teda takto som sa sem dostal. Cez tú kartu...

Na plece mi dopadla ruka, otočil som sa. Ruka patrila Lukovi, vyškieľal sa na mňa a nakláňal ponad pult, aby si dolial.

„Skvelá párty, čo?“ povedal.

„Hej, skvelá. Ako si to tu našiel?“ spýtal som sa ho.

Pokrčil plecami. „Zabudol som. Koho to zaujíma?“

Odvrátil sa, medzi nami prebehol malý vír kryštálikov. Húseničiak vyfúkol fialový oblak. Vychádzal modrý mesiac.

Pýtal som sa sám seba, čo sa mi nezdá na tomto výjave.

Náhle sa ma zmocnil pocit, že moja schopnosť kritického myslenia padla v boji, nedokázal som sa sústrediť na anomálie, ktoré tu určite boli. Vedel som, že som sa zamotal v tejto chvíli, ale nevidel som jasne.

Zamotal som sa...

Zamotal...

Ako?

No... Všetko sa začalo, keď som sám sebe podal ruku. Nie. To je nesprávne, znie to zenovo a tak to nebolo. Stisol som ruku, čo sa vynorila z priestoru môjho obrazu na karte, a potom som zmizol. Áno, to je ono... tak nejako.

Zaťal som zuby. Znovu začala hrať hudba. Kdesi pri mojej ruke na bare čosi zaškrabotalo. Keď som sa pozrel, videl som, že mám opäť doliaty korbeľ. Možno som vypil priveľa. Možno preto som nebol schopný normálne myslieť. Zvrtol som sa doľava, kde sa nástenná maľba zmenila na skutočnú krajinu. Som vari súčasťou maľby? napadlo mi znezdary.

No nič. Ak nemôžem uvažovať tu... Rozbehol som sa... doľava. Čosi na tomto mieste mi zahmlievalo myseľ, zdalo sa mi nemožné premyslieť si celý proces, keď som bol jeho súčasťou. Musím utiecť, aby som mal hlavu jasnú a zistil, čo sa deje.

Cez bar som sa dostal na rozhranie, kde sa zhmotňovali namalované skaly a stromy. Zaberal som rukami a vnoril sa doňho. Počul som vietor, ale necítil som ho.

Nič, čo ležalo predo mnou, sa nijako nepribližovalo. Pohyboval som sa,

ale Luke znovu začal spievať. Zastal som a pomaly sa otočil, pretože to znelo, ako keby stál hneď pri mne. A aj stál. Vzdialil som sa od baru len na pár krokov. Luke sa usmial a ďalej spieval.

„Čo sa deje?“ spýtal som sa Húseničiaka.

„Si zacyklený v Lukovom kruhu,“ odpovedal mi.

„Čože?“ nechápal som.

Vyfúkol krúžok modrého dymu, zľahka si vzdychol a povedal: „Luke je zaseknutý v slučke a ty si sa stratil v slovách piesne. To je všetko.“

„Ako sa to stalo?“ spýtal som sa.

„Nemám potuchy,“ odpovedal.

„Ako sa vyslobodiť z tej slučky?“

„Ani to ti neviem povedať.“

Obrátil som sa k Mačke Šklabke, ktorá znovu zrastala so svojím úšklabkom.

„Predpokladám, že ani ty nevieš...“ začal som.

„Videla som, ako prišiel, a teba som videla prísť neskôr,“ prerušila ma s úškrnom Šklabka. „A aj vzhľadom na toto miesto boli vaše príchody dosť... nezvyčajné – čo ma privádza k záveru, že aspoň jeden z vás má niečo spoločné s mágiou.“

Príkývol som.

„Aj nad tvojimi príchodmi a odchodmi by sa človek mohol pozastaviť,“ poznamenal som.

„Ja svoje labky nikam nepchám,“ odpovedala. „Ale Luke to o sebe tvrdiť nemôže.“

„Čo tým chceš povedať?“

„Je chytený v nákazlivej pasci.“

„Ako to funguje?“ spýtal som sa. Ale mačka znovu zmizla a tentoraz s ňou zmizol aj jej úšklabok. Nákazlivá pasca? To by znamenalo, že problém je Lukov, mňa to do nej nejako vtiahlo. Asi to tak bolo, hoci som stále nemal ani potuchy, aký je problém alebo čo by som s tým mohol urobiť.

Natiahol som sa po korbeľ. Ak nemôžem vyriešiť svoj problém, aspoň si to užijem. Popíjal som pomalými dúškami, keď som si zrazu uvedomil, že sa na mňa upiera dvojica zvláštnych bledých, bľiacich očí. Predtým som si ich nevšimol – čudné bolo, že sa vznášajú v tmavom kúte nástennej maľby na druhej strane miestnosti a že sa pohybujú, pozvoľna plávali naľavo odo mňa.

Bolo to svojím spôsobom fascinujúce – keď som tie oči stratil z dohľadu, stále som mohol toho tvora sledovať podľa vlniacej sa trávy, ako sa presúval do oblasti, kam som mal namierené predtým. A ďaleko napravo som za Lukom rozoznal štíhleho džentlmena v tmavom kabáte so štetcom a paletou v ruke, ako pomaly rozširuje tú nástennú maľbu. Odpil som si

ešte raz a znovu som pozorne sledoval to čosi, čo prešlo z plochej reality do trojrozsmernej. Medzi skalou a krikom sa vynoril modrosivý pysk, nad ním žiarili tie bledé oči, z temnej papule kvapkali modré sliny, a ako dopadali na zem, parilo sa z nich. Buď to bolo veľmi nízke, alebo prikrčené, nevedel som, či to pozoruje všetkých prítomných, alebo sa zameriava iba na mňa. Nahol som sa a zachytil Hupkyho za opasok či kravatu, či čo to bolo, tesne predtým, ako sa zvalil nabok.

„Prepáčte,“ oslovil som ho. „Mohli by ste mi povedať, čo je to tamto za tvora?“

Ukázal som na to práve vo chvíli, keď sa to vynorilo – množstvo nôh, dlhý chvost, tmavé šupiny, vlnilo sa to, bolo to rýchle. Malo to červené pazúry, a keď sa to rozbehlo k nám, vztýčilo to chvost.

Hupky-Dupky si ma premeral kalnými očami.

„Pane, ja tu nie som nato,“ začal, „aby som naprával vaše nedostatky zo zoológ... Preboha! To je...“

Potvora sa mihla v diaľke a rýchlo sa približovala. Dostane sa teraz do bodu, kde bude utekať na mieste, alebo sa tento účinok obmedzoval len na mňa, keď som sa snažil stadiaľto odísť?

Články tela sa jej kízali zboka nabok, syčala ako deravý tlakový hrniec a pariaca sa slina značkovala jej trasu z namaľovanej krajiny. Nespomaľovala, skôr zrýchľovala.

Lavá ruka mi nevdojak vystrelila dopredu a na pery sa mi nechtiac vydrali slová zaklínadla. Vyslovil som ich práve včas, keď obluda prekonala rozhranie, ktoré som sám nedokázal preraziť, prevrhla neobsadený stôl, natiahla sa a naježila, akoby sa chystala na skok.

„Hrôzodlak!“ vykrikoval ktosi.

„Nafufnený hrôzodlak!“ spresnil Hupky-Dupky.

Len čo som vyriekol posledné slovo zaklínadla a urobil posledné gesto, pred vnútorným zrakom sa mi objavil obraz Logru. Zlovestný tvor, ktorý práve napriahol predné pazúry, ich náhle stiahol, chytil sa za hornú ľavú časť hrudníka, prevrátil oči, vyrázil tichý ston, sťažka vydýchol, zrútil sa na podlahu a prevalil na chrbát s nohami vo vzduchu.

Nad ním sa objavil úsmev Mačky Šklabky. Pysky sa pohli a vyhlásili: „Mŕtvy nafufnený hrôzodlak.“

Úsmev plával ku mne, zvyšok mačky sa zjavil ako dodatočný nápad.

„To bolo kúzlo srdcovej zástavy, však?“ spýtala sa.

„Myslím, že áno,“ odpovedal som. „Bol to reflex. Áno, už si spomínam. To kúzlo som mal nachystané.“

„Myslela som si,“ utrúsila. „Bola som si istá, že na tomto večierku je prítomná aj mágia.“

Obraz Logru, ktorý sa mi ukázal počas vykonávania kúzla, mi tiež poslúžil ako svetielko v zatuchnutej manzarde mojej mysle. Čarodejníctvo. Samozrejme.

Ja – Merlin, syn Corwina – som čarodejník, a to druhu, aký v končinách, ktoré som navštívil v posledných rokoch, nájdete len zriedka. Lucas Raynard – známy aj ako princ Rinaldo z Kashfy – je takisto čarodejník, hoci má iný štýl ako ja. A Mačka Škľabka, očividne v týchto záležitostiach podkutá, by mohla mať pravdu, keď odhadla našu situáciu ako súčasť kúzla. Takéto umiestnenie predstavuje jedno z mála prostredí, kde sú mi moja citlivosť a výcvik málo platné, pokiaľ ide o posúdenie kritickej situácie. Toto zhmotnenie totiž pohlcovalo aj moje schopnosti, podliehali jeho silám, ak to vôbec malo nejakú vnútornú nadväznosť. Bolo to ako farbosleposť. Nedokázal som prísť na žiadny iný spôsob, ako bez pomoci zvonka zistiť, čo sa deje.

Ako som o tom všetkom vyhutoval, k lietacím dverám baru dorazili kráľovskí jazdci na koňoch. Vstúpili dnu, mrcinu hrôzodlaka zviazali popruhmi a kone ho odtiahli. Hupky-Dupky zliezol dolu, aby si odskočil na toaletu, kým prebiehala táto operácia. Po návrate zistil, že už nedokáže zaujať svoju predchádzajúcu polohu na barovej stoličke. Zareval na kráľovských jazdcov, aby mu pomohli, ale tí boli zamestnaní ťahaním zdochliny hrôzodlaka pomedzi stoly a nevyšli si ho.

Luke k nemu pristúpil s úsmevom.

„Takže toto bol hrôzodlak,“ poznamenal. „Vždy som chcel vedieť, ako vyzerajú. Keby sa tu teraz zastavil ešte aj taradúr...“

„Psst!“ zahriakla ho Mačka. „Určite je tu niekde nakreslený na stene a počúva nás. Nedráždite ho! Môže sa sem búrne prihnať cez tulgové čierne lesy a objaviť sa vám za zadkom. Pamätajte, chráňte sa jeho hryzoľustí, najmä keď zurmí! Nemaľujte čerta na ste...“

Škľabka šibla očami na stenu a niekoľkokrát za sebou sa objavila a zasa zmizla. Luke si to nevyšli a poznamenal: „Práve som uvažoval o Tennielových ilustráciách.“

Mačka sa zhmotnila na druhom konci baru, obrátila do seba Klobučníkov nápoj a vyhlásila: „Počujem ryk a zraky v plamoch sa presúvajú doľava.“

Pozrel som na fresku a aj ja som uvidel blčiacie oči a počul zvláštny zvuk.

„To môže byť hocičo,“ poznamenal Luke.

Mačka sa presunula k polici za barom a stiahla dohora, kde na stene visela čudesa zbraň, čo prebleskovala a chvela sa v tieni. Zvesila ju a poslala ju po barovom pulte k Lukovi.

„Radšej maj poruke vorpálový meč, viac k tomu nemám čo dodať.“

Luke sa smial, ale ja som očarený zísal na nástroj, akoby bol zhotovený z krídel nočných motýľov a prekladaného mesačného svitu...

Vtom som znovu začul ten ryk.

„Nestojte tu len tak v pochmúrnej nálade!“ povedala Škľabka, vyzunkla Hupkyho pohár a znovu sa vyparila.

Luke, ktorý sa ešte stále pochechtával, pozdvihol korbeľ, aby mu doliali. Ja som tam len tak postával v pochmúrnej nálade, lebo kúzlo, ktoré som použil na zlikvidovanie hrôzodlaka, mi zvláštne zmenilo myslenie. Mal som dojem, že po jeho krátkom pôsobení sa mi hlava začala vyjasňovať. Pripisoval som to obrazu Logru, ktorý som nakrátko uvidel. A tak som si ho privolal znovu.

Znak vyvstal predou mnou a vznášal sa na mieste. Držal som ho a pozeral naň. Akoby mi myslou začal duť studený vietor. Rozhádzané čriepky spomienok sa zhlukovali, zhromažďovali do celistvej štruktúry, spojené porozumením. Samozrejme...

Hundranie mocnelo, medzi vzdialenými stromami som videl plachtití taradúrov tieň. Mal oči ako pristávacie reflektory, množstvo ostrých hrán na hryzenie a úchop...

Ani trochu mi to neprekážalo, pretože som zrazu pochopil, čo sa tu deje, kto je za to zodpovedný, ako je to možné a prečo.

Hlboko som sa predklonil, až sa mi kĺby na ruke dotkli špice pravej čižmy.

„Luke,“ ozval som sa, „máme problém.“

Odvrátil sa od baru a zvrchu na mňa pozrel.

„Čo sa deje?“ spýtal sa.

Potomkovia krvi Amberu sú schopní úžasných výkonov. Ale znesieme aj drsný výprask. Takže, medzi nami, tieto veci sa do istej miery navzájom rušia. Človek sa musí do týchto záležitostí pustiť v pravý čas, pokiaľ sa do nich má vôbec dať...

Zahnal som sa päťou od podlahy zo všetkých síl a zasialoh Luka do sánky, až ho zdvihlo do vzduchu, tam ho pretočilo, dopadol na stôl, ten sa pod ním zlomil a Luke sa kĺzal chrbtom napred celou miestnosťou, až nakoniec pristál ako kôпка nešťastia pri nohách pokojného viktoriánsky pôsobiacieho pána, ktorému vypadol z ruky štetec a rýchlo pred ním odskočil. Ľavou rukou som zdvihol krígel' a vylial si jeho obsah na pravé zápätie, bolelo ma, akoby som ním vpálil do úbočia vrchu. Vzápätí svetlá zhasli a na chvíľu sa rozhostilo hrobové ticho.

Potom som znova tresol kríglom o pult. Celé okolie sa rozhodlo, že nadišiel okamih, keď sa treba zatriať ako pri zemetrasení. Z police spadli dve fľašky; lampa sa zaknísala, hundranie zoslablo. Úchytom som pozrel doľava, strašidelný tieň taradúra sa trochu stiahol naspäť do tulgových čiernych lesov. A nielen to, namalovaná časť celej scény sa výrazne rozšírila do toho, čo vyzeralo ako normálny priestor, a zdalo sa, že jej expan-

zia bude tým smerom aj pokračovať, až kým tento drobný kút sveta nestuhne v plochej nehybnosti. Opakované svišťanie čoraz väčšmi prezrádzalo, že taradúr sa presúva doľava a uniká rozpínajúcou sa rovinou.

Tidli a Fidli, Vták Dodo a Žabiak si začali baliť nástroje.

Rozbehol som sa k Lukovmu telu ležiacemu pri bare. Húseničiak si rozoberal vodnú fajku, muchotrávka sa naklonila do zvláštneho uhla. Biely Králik ju totiž zozadu podhrabal, aby si tam vyhlbil noru. Hupkyho som začul, ako nadáva popod nos a kýve sa na barovej stoličke, na ktorú sa mu práve podarilo vyškríabať.

Keď som pristúpil bližšie, pozdravil som pána s paletou.

„Prepáčte, že vás vyrušujem,“ povedal som. „Ale verte mi, toto bude lepšie.“

Zdvihol som Lukovo bezvládne telo a prehodil si ho cez plece. Okolo mňa preletela hŕba hracích kariet takou rýchlosťou, že som sa radšej uhol.

„Preboha! Tak toto vydesilo taradúra!“ poznamenal muž a zízal kamsi za mňa.

„Čože ho to vydesilo?“ spýtal som sa, ale nebol som si istý, či chcem počuť odpoveď.

„Tamto,“ odpovedal a ukázal rukou dopredu k baru.

Pozrel som tam, zatackal sa dozadu a ani trochu som sa taradúrovi nečudoval.

Práve totiž vstúpil tri a pol metra vysoký ohnivý anjel – červeno-sivý, s krídlami ako vitráže v kostole – a okrem smrteľnosti mi tým ostnatým golierom a trňovitými pazúrmí, čo mu vytŕčali z krátkej kožušiny na každom možnom ohybe, pripomenul modlivku nábožnú. Jedným trňom sa zakvačil do barových lietacích dverí a cestou ich vytrhol. Bolo to stvorenie z Chaosu – vzácné, smrteľne nebezpečné a vysoko inteligentné. Už roky som žiadneho nevidel a teraz som po tom ani najmenej netúžil. Vôbec som však nepochyboval, že je tu kvôli mne. Na okamih som oľutoval, že som svoje kúzlo srdcovej zástavy premárnil na obyčajného hrôzodlaka, ale potom som si spomenul, že ohniví anjeli majú tri srdcia. Rýchlo som sa rozhlíadol, ale už ma zbadal, krátko útočne zavyl a vykročil ku mne.

„Veľmi rád by som sa s vami porozprával,“ povedal som umelcovi. „Páči sa mi vaša práca, ale, žiaľ...“

„Rozumiem.“

„Majte sa.“

„Veľa šťastia.“

Zostúpil som do králičej nory a utekal v hlbokom predklone, pretože strop bol nízky. S Lukom bol môj postup sťažený, najmä v zákrutách. V diaľke za sebou som počul škrabotavý zvuk a znova to vytie. Utešovalo

ma vedomie, že ohnivý anjel bude musieť rozšíriť tunel, aby ním prešiel. Zlá správa však bola, že to zvládne. Tieto tvory sú neuveriteľne silné a prakticky nezničiteľné.

Bežal som, až kým sa mi neprepadla zem pod nohami. Letel som nadol. Vystrel som voľnú ruku, aby som sa niečoho chytil, ale nič také tam nebolo. Dno nory sa prepadlo. Dobré. Priam som dúfal a napoly očakával, že sa to stane. Luke ticho zastonal, ale nehýbal sa.

Padali sme. Stále nadol, ako hovoril ten chlapík. Bola to studňa, a buď bola veľmi hlboká, alebo sme padali veľmi pomaly. Vôkol vládlo šero, nevidel som dobre steny. Hlava sa mi ešte väčšmi prečistila, a vedel som, že to bude pokračovať, kým si udržím kontrolu nad jednou premennou: Lukom. Vysoko nad sebou som znovu začul vytie nasledované zvláštnym zurčaním. Na zápästí mi začala jemne pulzovať Frakira, ale nepovedala mi v podstate nič, čo by som už nevedel, nuž som ju znovu umlčal.

Hlavu som mal čoraz jasnejšiu, začínal som sa rozpamätávať... Prepadol som Pevnosť štyroch svetov a oslobodil Lukovu matku Jasru. Útok vlkolaka. Čudesná návšteva u Vinty Baylovej, ktorá nebola tým, kým sa zdala byť. Večera v Mrtvej uličke... Strážca, San Francisco, kryštálová jaskyňa... Všetko jasnejšie a jasnejšie.

... A nado mnou čoraz hlasnejšie a hlasnejšie zavýjanie ohnivého anjela. Zrejme sa už prehrabal tunelom a práve klesal. Nanešťastie, mal krídla, kým ja som mohol iba padať.

Pozrel som hore, ale aj tak som nedokázal rozoznať jeho siluetu. Nad nami bola väčšia tma ako tu dole. Azda to znamená, že sa blížime k nejakému svetlu na konci tunela, pretože žiadny iný východ mi nenapadal. Bola tu priveľká tma, aby som použil Tromf alebo aspoň rozoznal svoje okolie a mohol zmeniť tieň.

Cítil som, že teraz sa už skôr vznášame, než padáme, a to rýchlou, ktorá by nám mohla zaručiť hladké pristátie. Keby to malo tesne pred dopadom vyzeráť inak, zišiel mi na um ešte jeden nádejný prostriedok na zníženie rýchlosti nášho pádu – zmenil by som jedno z kúziel, čo som mal ešte pri sebe. Tieto úvahy však nemali zmysel, keby sme počas zostupu boli zožraní – čo nebolo vylúčené, ibaže by, samozrejme, náš prenasledovateľ nebol sýty, vtedy by nás len roztrhal na kusy. Číže by sme mohli našu rýchlosť zvýšiť, aby sme si udržali náskok pred príšerou, no to by, pochopiteľne, znamenalo, že keď dopadneme na dno, je po nás.

Ťažké rozhodnutia.

Luke sa mi na pleci trochu zahniezdil. Dúfal som, že sa ešte nechystá prísť k sebe, nemal som čas babrať sa s uspávacím kúzlom a v tejto polohe som mu nemohol jednu švihnúť. Takže mi zostávala iba Frakira. Lenže ak

naozaj prichádzal k sebe, škrtenie by ho skôr prebralo, než znovu omráčilo, a ja som ho potreboval vo zvládnuteľnom stave. Vedel priveľa vecí, ktoré som ja nevedel a potreboval sa dozvedieť.

Minuli sme o niečo svetlejšie miesto, kde som po prvý raz rozoznal steny šachty, a všimol som si, že sú popísané grafitmi v jazyku, ktorému som nerozumel. Pripomenulo mi to jednu zvláštnu poviedku od Jamaica Kincaida, ale neposkytlo žiadny kľúč k vyslobodeniu. Len čo zostal bledší kruh za nami, v hĺbke som rozoznal malú svetelnú škrvnu. A hneď nato som znovu začul zavýtie, tentoraz hrozivo blízko.

Pozrel som dohora práve včas, aby som uvidel ohnivého anjela prelietajúceho tou žiarou. Ale za ním som zočil ďalšiu potvoru, mala na sebe vestu a zurčala. Bol to taradúr, ktorý tiež zostupoval a zdalo sa, že z nás troch najrýchlejšie. Horúčkovito som uvažoval, čo má za lubom, keďže svetelný kruh sa zväčšoval a Luke sa znovu pomrvil. Odpoveď na túto otázku prišla rýchlo, pretože taradúr dohonil ohnivého anjela a napadol ho.

Šachtou sa rozliehalo svišťanie, zavýjanie a zurčanie spolu so syčaním, škrabotom a občasným zavrčaním. Potvory sa pustili do seba, trhali sa na kusy, oči ako červené slnká, pazúry ani bajonety. V bledom svetle, čo na ne dopadalo zospodu, vyzerali sťa akási pekelná mandala. Pustili sa do seba príliš blízko mňa, aby som ostal pokojný, z druhej strany ich to spomalilo natoľko, že azda nebudem musieť riskovať nárýchlo vymyslené kúzlo a nejaký nešikovný pristávací manéver, aby som sa vynoril z tohto tunela v jednom kuse.

„Chrríí!“ ohlásil sa Luke, ktorý sa odrazu zavrteľ v mojom zovretí.

„Súhlasím,“ odvetil som. „Ale lež pokojne, dobre? O chvíľu dopadneme na dno...“

„... a zhoríme,“ dokončil so zaklonenou hlavou, aby dovidel na zápasiace potvory. Potom pozrel dolu a zistil, že aj my padáme. „Čo je to za výlet?“

„Zlý trip,“ odpovedal som, a vtedy mi došlo, že naozaj.

Otvor na dne sa zrazu zväčšil a my sme padali rýchlosťou, ktorá nám umožňovala znesiteľné pristátie. Kúzlo, ktoré som nazval Plesnutie obra, by nás pravdepodobne spomalilo úplne, alebo dokonca vyhodilo nahor. Za týchto okolností bude lepšie schytať zopár modrín než zablokovať premávku.

Skutočne zlý trip. Premýšľal som o Randomových slovách, keď sme v neskutočnom uhle preleteli otvorom, dopadli na zem a prekotúľali sa.

Zastali sme v jaskyni neďaleko vchodu. Vpravo a vľavo viedli dva tunely. Vchod do jaskyne som mal za chrbtom. Obzrel som sa a uvidel som za ním svetlé, pravdepodobne bujné a rozostrené údolie. Luke nehybne ležal pri mne. Okamžite som vyskočil na nohy, schytil ho pod pazuchy

a ťahal preč od temného otvoru, z ktorého sme práve vypadli. Zvuky obľudného zápasenia boli už veľmi blízko.

Fajn, Luke zrejme znovu upadol do bezvedomia. Ak bol môj odhad správny, jeho stav bol dosť vážny aj na Amberčana, ale pre niekoho so schopnosťami čarodejníka predstavoval nanajvýš nebezpečnú divokú kartu, s akou som sa ešte nestretol. Vôbec som si nebol istý, ako by som ho zvládol.

Ťahal som ho k tunelu napravo, pretože bol menší a jeho obrana by teoreticky mala byť jednoduchšia. Sotva sme sa skryli, obľudy v pevnom zovretí vypadli z otvoru a driapali sa navzájom. Váľali sa po dlážke jaskyne, oháňali pazúrmí, syčali, pišťali a trhali jedna druhú na kusy. Očividne na nás úplne zabudli, tak som ustupoval ďalej do tunela.

Mohol som iba predpokladať, že Randomov odhad bol správny... Napokon, bol muzikant a hrával všelikde po Tieni. Koniec koncov, nevedel som prísť na nič lepšie.

Vyvolal som znak Logru. Keď som ho mal pred sebou jasne a ruky mi doň zapadli, mohol som ním udrieť do bojujúcich potvôr. Ale tie si ma vôbec nevšimli a ja som po ich pozornosti nijako netúžil. Navyše som nemal ani istotu, že by na ne zapôsobilo, keby som ich tresol ekvivalentom dreveného trámu. Okrem toho, moja objednávka bola pripravená a jej splnenie malo prednosť.

Tak som sa načiahol.

Zabralo mi to nekonečne veľa času. Kým som našiel, čo som hľadal, musel som prejsť únavne rozľahlou oblasťou Tieňa. Potom som to musel zopakovať. A znovu. Potreboval som kopy vecí, ale nijaká nebola nablízku.

Zápasníci zatiaľ nejavili žiadne známky únavy. Ich pazúry vykresávali iskry na stenách jaskyne. Uštedrili si navzájom nespočetné množstvo rán a pokrývala ich zrazená krv. Uprostred toho celého sa Luke prebudil, nadvihol sa na laktóch a fascinovane zísal na dramatický súboj. Nevedel som, ako dlho si udrží jeho pozornosť, ale zakrátko môže byť dôležité, aby bol poruke a pri vedomí, a tešilo ma, že zatiaľ nezačal špekulovať o inom.

Mimochodom, fandil som taradúrovi. Bola to len protivná potvora a nemusela mať záľusk osobitne na mňa, keď ju vyrušil príchod jej exotickkej Nemezis. Ohnivý anjel však hral úplne inú hru. Nemal žiadny dôvod slediť tak ďaleko od Chaosu, ak ho niekto nevyslal. Týchto anjelov je pekne náročné zajať, ešte ťažšie vycvičiť a nebezpečné s nimi pracovať. Preto predstavujú značné náklady a riziko. Do ohnivého anjela sa teda neinvestuje len tak pre nič za nič. Hlavným zmyslom ich života je vraždiť, a pokiaľ mi je známe, mimo Dvorov Chaosu nikdy nikto žiadneho nepoužil. Majú širokú paletu zmyslov, niektorí sú zjavne paranormálni, a dajú sa využiť ako lovecké psy v Tieni. Pokiaľ viem, Tieňom neprechá-

dzajú sami. Môžu však v Tieni vystopovať pútnika, a len čo si vstúpia do mozgu identitu obete, dokážu sledovať aj dosť vychladnutú stopu. Ja som sa odtromfoval do toho bláznivého baru a pochybujem, že ohniví anjeli dokážu sledovať tromfový skok, ale napadlo mi niekoľko ďalších možností – napríklad že ma niekto lokalizoval, dopravil tú beštiu do mojej blízkosti a potom ju vypustil, nech robí to, v čom je dobrá. Akokoľvek, tento pokus niesol známku Dvorov. Preto som zrazu držal palce taradúrovi.

„Čo sa deje?“ spýtal sa zrazu Luke. Steny jaskyne na okamih zmizli a začul som vzdialené tóny hudby.

„Je to zložité,“ povedal som. „Počuj, je čas na tvoj liek.“

Vytiahol som plnú hršť tabletiiek vitamínu B12, čo som si práve privolať, a odskrutkoval som uzáver fľaše s vodou, ktorú som si takisto vyčaroval.

„Aký liek?“ začudoval sa, keď som mu ich podával.

„Na príkaz lekára,“ odvetil som. „Dostane ťa rýchlejšie na nohy.“

„Aha, dobre.“

Hodil si všetky tabletky do úst a spláchol ich jedným veľkým hltom vody.

„Teraz toto.“

Otvoril som fľaštičku plegomazinu. Jedna tabletky obsahovala 200 miligramov, no nevedel som, koľko ich má užiť, tak som sa rozhodol pre tri. Dal som mu aj nejaký tryptofán a fenylalanín.

Zízal na tabletky. Steny znovu vybledli, opäť zaznela hudba. Okolo nás preplával oblak modrého dymu. Odrazu sa znovu objavil bar, opäť vyzeral na miestne pomery normálne. Predtým prevrátené stoly stáli, Hupky sa stále knísal, na nástennej maľbe sa pracovalo ďalej.

„Hej, to je ten klub!“ vykrikoval Luke. „Mali by sme sa vrátiť. Zdá sa, že párty sa práve rozbieha.“

„Najprv si daj tie lieky.“

„Na čo sú?“

„Užil si nejaké svinstvo. Toto by ťa z toho malo dostať.“

„Necítim sa zle. Vlastne, cítim sa dobre...“

„Vezmi si ich!“

„Dobre! Dobre!“

Hodil do seba plnú hršť tabletiiek.

Taradúr a ohnivý anjel akoby mizli – a moje podráždené gesto v blízkosti barového pultu sa stretlo s istým odporom, hoci pult ešte nebol celkom hmatateľný. Vtedy som odrazu zaregistroval Mačku Šklabku, ktorej pohrávanie sa s hmatateľnosťou v tom okamihu vyzeralo viac namieste ako všetko ostatné.

„Prichádzaš či odchádzaš?“ spýtal som sa jej.

Luke sa zdvíhal. Svetlo bolo jasnejšie, ale ešte väčšmi sa rozptýlilo.

„Hej, Luke, pozri sem,“ oslovil som ho a ukázal prstom.

„Kam?“ otočil hlavu.

Znovu som mu jednu tresol.

Len čo sa zvalil na zem, bar začal miznúť. Znovu sa objavili steny jaskyne. Počul som hlas Mačky Šklábky. „Odchádzam...“ hovorila.

Hluk sa vrátil v plnej sile, lenže tentoraz bolo najviac počuť jačanie podobné zvuku gájd. Vydával ho taradúr, ktorého anjel pritlačil k zemi a sekal doňho. Vtedy som sa rozhodol použiť Kúzlo štvrtého júla, ktoré som si uchovával v zálohe od svojho útoku na Citadelu. Zdvihol som ruky a odriekal formulku. Stal som pred Luka, aby som mu zaclonil výhľad, odvrátil som zrak a pri odriekaní slov som tuho stisol viečka. Aj so zatvorenými očami som vnímal silný záblesk svetla. Počul som, ako Luke vykrikol: „Hej!“ ale všetky ostatné zvuky náhle stíchli. Keď som otvoril oči, obe potvory ležali nehybne ako omráčené na druhom konci jaskyne.

Schytíl som Luka za ruku, zdvihol ho a prehodil si ho cez plece ako hasič zraneného. Potom som rýchlo vybehol do jaskyne, iba raz som sa pošmykol na krvi oblúd, keď som sa preťahoval pozdĺž najbližšej steny a mieril k ústiu jaskyne. Skôr než som z nej stihol vybehnúť, potvory sa znovu začali hýbať, ale skôr mimovoľne než vedome. Pri východe z jaskyne som zastal a uvidel obrovskú záhradu v plnom rozkvetu. Všetky kvety boli vysoké najmenej ako ja, vánok ku mne prinášal ich prenikavú vôňu.

O niečo neskôr som za chrptom začul ráznejšie pohyby, tak som sa obrátil. Taradúr sa práve staval na nohy. Ohnivý anjel, stále zhrbený, vydával tiché pískavé zvuky. Taradúr sa zatackal dozadu, rozťahol krídla, potom sa náhle otočil, niekoľkokrát krídlami rozrazil vzduch a vyletel späť puklinou v zadnej časti jaskyne. Nie zlý nápad, povedal som si a rýchlo som vybehol do záhrady.

Vône tu boli ešte opojnejšie, kvety, väčšinou v plnom rozpuku, vytvárali nádherný baldachýn farieb, ako som sa cez ne predieral. Po chvíľke som si uvedomil, že ledva lapám dych, ale aj tak som bežal ďalej. Luke bol ťažký, ale ja som len chcel byť čo najďalej od jaskyne. Keď som vzal do úvahy rýchlosť, akou sa asi pohyboval náš prenasledovateľ, nebol som si istý, či mám dosť času hrajsť sa s Tromfom.

Ako som sa tak náhlil, začal som cítiť ľahký závrat, vlastné končatiny sa mi zdali byť strašne vzdialené. Hneď mi napadlo, že tá vôňa kvetov môže pôsobiť ako mierne narkotikum. Super. Už len to som potreboval, aby som sa dostal do ďalšieho raušu, kým sa z jedného snažím vytiahnuť Luka. Našťastie som v diaľke zazrel malú, trochu vyvýšenú čistinku, a tak som zamieril priamo k nej. Hádám si tam budeme môcť chvíľku odpočinúť, kým

si znovu všetko usporiadam v hlave a rozhodnem sa, čo ďalej. Zatiaľ som nepostrehol, že by nás niekto prenasledoval.

Bežal som ďalej, ale začínala sa mi krútiť hlava. Ledva som udržal rovnováhu. Náhle sa ma zmocnil strach, že spadnem, hraničiaci s panikou z hĺbky. Napadlo mi, že keby som spadol, už by som nemusel vedieť znovu vstať, mohol by som upadnúť do omamného spánku, a kým by som si dával šlofíka, vystopovala by ma tá príšera z Chaosu a poslala ma na druhý svet. Nad hlavou sa mi farby kvetov zlievali do žiarivého prúdu a prepletali sa ako farebné stuhý. Snažil som sa vydýchať, aby som nasával čo najmenej výparov, ale bolo to ťažké, keďže mi začal dochádzať dych.

No nespadol som, hoci som sa v strede čistiny zošuchol vedľa Luka, len čo som ho zložil na zem. Ešte stále bol v bezvedomí, na tvári mal mierumilovný výraz. Vietor odzadu fúkal na našu čistinu, kde rástli napohľad neprijemné, ostnaté nekvitnúce rastliny. Keďže som už necítil omamnú vôňu z poľa obrích kvetov, pozvoľna sa mi hlava vyjasňovala, hoci vzápätí som si uvedomil, že náš pach vietor odnesie k jaskyni. Nevedel som, či ho ohnivý anjel zacíti aj napriek aromatickej vôni kvetov, ale už len tá možnosť ma znepokojovala.

Pred mnohými rokmi som ešte ako študent vyskúšal LSD. Tak ma to vydesilo, že som odvtedy žiadnu halucinogénnu drogu neužil. Nebol to len nejaký zlý trip. Droga ovplyvnila moju schopnosť prechádzať tieňmi. Je to už otrepaná fráza, že Amberčania môžu navštíviť hocikaké miesto, aké si len vedia predstaviť, lebo v Tieni je všetko. Keď si prepojíme myseľ s pohybom, dokážeme sa naladiť na tieň, po ktorom túžime. Vtedy som, žiaľ, nedokázal ovládať svoje predstavy. Keď som sa preniesol na tie miesta, spanikáril som a všetko iba zhoršil. Mohlo ma to zničiť, prechádzal som totiž zhmotnenými džungľami svojho podvedomia a kráčal po miestach, kde sídlili zlé veci. Po vytriezvení som sa vrátil domov, ufnukaný som sa zjavil Julii pred dverami a niekoľko dní zo mňa bola len roztrasená troska. Keď som o tom neskôr rozprával Randomovi, dozvedel som sa, že aj on zažil čosi podobné. Najprv si to nechával pre seba, mohol by drogy použiť ako tajnú zbraň proti ostatným členom rodiny; ale neskôr, keď sa vzťahy v rodine dostali do normálu, rozhodol sa o tieto informácie podeliť v záujme spoločného prežitia. S prekvapením zistil, že Benedict, Gérard, Fiona a Bleys o tom už vedeli z vlastnej skúsenosti – hoci ich zážitky pochádzali z iných halucinogénov –, ale napodiv iba Fione napadlo použiť drogy ako zbraň v rámci rodiny. Tento nápad však nakoniec zavrhla pre nepredvídateľnosť účinkov. To však bolo dosť dávno a pod tlakom iných záležitostí z posledných rokov to Randomovi vyfučalo z hlavy; jednoducho mu nezišlo na um, že by mal možno pred niečím podobným varovať aj nového člena, čiže mňa.